

σπρουπρόσουπου (ἐγεννήθη) αὐτόθ. Πβ. ἀσπρομού-
τσουνος 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς
τὰς ἐνεργείας του ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, συνήθως μετὰ
τῶν ρ. βγαίνω, βγάζω καὶ εἶμαι ἔνθ' ἄν.: Καταφέρει νὰ
βγαίνει ἢ κατάφερε νὰ βγῇ ἀσπροπρόσωπος. Ἐγὼ θέλω νὰ
εἶμαι ἀσπροπρόσωπος. Μ' ἔβγαλε ἀσπροπρόσωπο (ἐπιτυχὼν ἐν
τῷ ἐπιχειρηθέντι ἔργῳ δὲν ἔγινε παραίτιος ὅπως αἰσχυνθῶ,
δὲν μὲ ντροπίασε) σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ὅποιους καλονπλη-
ρῶν' βγαίν' ἀσπροπρόσωπους (πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 550
κἄξ.) Θεσσ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Συνών. ἀσπροκά-
τιζης 2, ἀσπροκούτελος 2, ἀσπρομούτσουνος 2,
ἀντίθ. μαυροπρόσωπος, μουντζουρωμένος (ἰδ.
μουντζουρώνω).

ἀσπρόπωρος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρόπουρους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. πῶρος.

Εἶδος χόματος λευκοῦ.

ἀσπρόρνιθα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ὄρνιθα.

Ἡ ἔχουσα λευκὸν τὸ πτίλωμα ὄρνις.

ἀσπρορράδικο τό, ἀμάρτ. ἀσπρορρόδικο Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ραδίκι.

Εἶδος κιχωρίου (cichorium) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae).

ἀσπρόρραχος ὁ, Κύπρ. — ΔΠαντελ. Ἀγροτ. Λεξ. (λ.
καλυκοτόμη) — Λεξ. Βλαστ. 463 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ράχος.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος 1, ὁ ἰδ.

ἀσπρόρριζα ἡ, Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρίζα.

1) Εἶδος χόρτου μὲ ρίζαν λευκὴν Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ.
(Ἀργυράδ.) 2) Τὸ ραπάνιον Χίος.

ἀσπρορροδξά ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρορροιδξά Πελοπν.
(Χατζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ροδξά.

Ποικιλία τοῦ δενδρώδους θάμνου ροιᾶς τῆς κοινῆς
(Punica granatum) τῆς τάξεως τῶν λυθρωδῶν (lythra-
ceae).

ἀσπρόρροκκα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρόρροκκα Στερελλ.
(Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα.

Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ.

ἀσπρορρομπόλα ἡ, Ζάκ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρομπόλα.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς.

ἀσπρορρουχάδικο τό, σύνθηθ. ἀσπρορρουχάδικον
βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρορρουχοῦ κατ' ἀναλογίαν ἄλλων
ἐξ ἄρσεν. εἰς -ᾱς σχηματιζόμενων, ὅσον ἀσβεστᾱς-ἀσβε-
στάδικο, γαλατᾱς-γαλατάδικο, παπλωματᾱς-πα-
πλωματάδικο κττ.

Τὸ κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται ἢ πω-
λοῦνται ἀσπρόρρουχα.

ἀσπρορρουχιά ἡ, ἑνιαχ. ἀσπρορρουχία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόρρουχο.

Τὸ σύνολον τῶν ἀσπρορρουχῶν ἔνθ' ἄν.: Ἐπαράγγειλε
τὸ βασιλόπουλλο νὰ τοῇ κάμουνε τὴν ἀσπρορρουχία (ἐκ παρα-
μυθ.) Ζάκ. Συνών. ἀσπρολόγι, ἀσπρολογιά.

ἀσπρόρρουχο τό, κοιν. ἀσπρόρρουχον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ροῦχο.

Τὸ ἐσωτερικὸν λευκὸν φόρεμα ἢ καὶ τὸ ἐκ λευκῆς ὀ-
θόνης κατεσκευασμένον πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ὅσον σιν-
δόνιον, προσκεφάλαιον, προσόψιον, τραπεζομάνδηλον κττ.
Συνών. ἀσπρόσκοιτο, ἀσπροσυρμή.

ἀσπρορρουχοῦ ἡ, κοιν. ἀσπρορρουχοῦ βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόρρουχο καὶ τῆς καταλ. -οῦ ὡς
ἐξ ἄρσεν. ἀσπρορρουχᾱς.

Ἡ ράπτρια ἢ πωλήτρια ἀσπρορρουχῶν.

ἄσπρος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἄσπρους βόρ. ἰδιώμ. ἄσπος Θράκ. (Ταΐφιρ.)
ἄσπρους Σαμοθρ. ἄσπρο Ἀπουλ. (Καστριν.) Καλαβρ.
(Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ. κ.ά.) ἰάσπος Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ.) ἄσπιρος Πάρ. ἄσπρσσσα Πόντ. (Κε-
ρασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσπρσσσα Πόντ.
(Χαλδ.) ἄσπερ' Τήν. ἄσπιρ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἄσπρος, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. asper.
Τὸ ἄσπιρ' κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου μεταξὺ
δύο συμφ. Πβ. μαύρη-μαύρ'-μαύιρ', λίμνη-λίμψ'-
λίμιψ' κττ. Ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βόρ. ἰδιώμ. 22.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Λευκὸς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καστριν.)
Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Πόντ.
(Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσπρος σὰν τὸ γάλα. Ἀσπρη σὰν τὸ
χιόνι. Ἀσπρο κρασί-τυρί-ῦφασμα-ψωμί κττ. Ἀσπρα δόν-
τια-μαλλιά κττ. Ἀσπρο ξύλο (εἶδος ξύλου χρησιμοποιοιμέ-
νου εἰς τὴν ἐπιπλοποιίαν. Συνών. ἀσπρόξύλο). Ἀσπρο
κερί (τὸ ἐκ παραφίνης λευκὸν κηρίον) κοιν. Ἀσπρες μνί-
γες (αἱ νιφάδες τῆς χιόνος. Συνών. ἀσπρόμνιγες) πολ-
λαχ. Ἀσπρο μέταλλο (μεῖγμα 100 μερῶν κασιτέρου καὶ 10
μερῶν ἀντιμονίου καὶ χαλκοῦ) Ναύστ. Ἀσπρη γῆ (γῆ λευ-
κή. Πβ. ἀσπρογῆ) Χίος Ἀσπρο χῶμα (εἶδος λευκῆς γῆς
μὲ τὴν ὁποίαν ἀσπρίζουν οἱ ἀγγειοπλάσται ἐξωτερικῶς
τὰς χύτρας. Συνών. ἀσπρόχωμα) Σίφν. Ἀσπρο ἔλατο
(εἶδος ἐλάτης. Συνών. ἀσπροἔλατο) Λεξ. Βλαστ. Ἀ-
σπρη ἀγκάθα (τὸ ἀσπράγκαθο 4, ὁ ἰδ.) ΘΧελδράιχ 51
Ἀσπρη ἀλεπού (τὸ δέρμα λευκῆς ἀλώπεκος) Ἀθῆν. Ἀ-
σπρος ἀστὸς (εἶδος ἀρπακτικοῦ ὀρνέου) ΓΠαράλ. Μετα-
ναστ. φυτ. καὶ ζώων 104. Ἀσπρο Σάββατο (τὸ πρῶτον
Σάββατον μετὰ τὸ Πάσχα. Συνών. Ἀσπροσάββατο)
Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.) Ἀσπρη σιγάτα ἢ ἄσπρος δρόμος (ὁ
Γαλαξίας) Θεσσ. (Βόλ.) Ἀσπρες παγωνιές (ὑγρὸς καιρὸς
μετ' αἰθρίων νυκτῶν μετὰ τὴν βροχὴν κατὰ τοὺς μῆνας
Ἀπρίλιον καὶ Μάιον) ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμπέλι 16
Ἀσπρες ἐλαῖες (αἱ ἄωροι ἐλαῖαι) Μυτιλήν. Ἀσπρα βερίκοκα
(εἶδος βερικοκῶν, τὰ ἄλλως τσαουλιὰ) Ἀθῆν. Ἀσπρο κούν-
τουρο (εἶδος σταφυλῆς) Ἰων. (Κρήν.) || Φρ. Ἀσπρη νύχτα
πέρασα (διήλθον τὴν νύκτα ἄγρυπνος). Ἀσπρο χαρτί μαῦρα
γράμματα (ἐπὶ ἀναλφαβήτων). Αὐτὸς κάνει τὸ ἄσπρο μαῦρο
(διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν) σύνθηθ. Ἀσπρος σὰν τὸ χιόνι
(ἠθικῶς ἄμεμπτος) πολλαχ. Πάντα μ' ἄσπρο πρόσωπο! (νὰ
εὐτυχῆς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου!) Λεξ. Πόμπλετ. Τὸ μέ-
τωπό μου εἶναι ἄσπρο (εἶμαι ἠθικῶς ἀγνός) ΔΒουτυρ.
Μές στοὺς ἀνθρωποφ. 102. || Γνωμ. Ἀσπρος ἥλιος μαύρη
μέρα (ὅταν ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κόκκινος κατὰ τὴν δύσιν,
τότε ἡ ἐπομένη ἡμέρα δὲν θὰ εἶναι καλὴ) Πελοπν. (Γέρμ.
Μεσσ.) Ἀσπρος ἥλιος, μαύρη ζέστη (συνών. τῷ προηγου-
μένῳ) Κέως Ἀσπρα γρόσια γιὰ μαῦρες μέρες (πρέπει νὰ
ἐξοικονομῇ τις χρήματα διὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις)
Μακεδ. (Βέρ.) Δούλευε 'ς τοῖς μαῦρες μέρες γιὰ νὰ 'χης 'ς τοῖς

